

Lublin, dnia 31 marca 2022 r.

adk. 11.04.2022

SKO.41/280/SD/2022

Decyzja

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie po wszczęciu postępowania w dniu 1 lutego 2022 r. i rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 marca 2022 r. przez Skład Orzekający:

Paweł Sadowski	– Przewodniczący, sprawozdawca
Andrzej Szewczyk	– Członek
Maciej Gapski	– Członek

sprawy w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej z dnia 29 października 2021 r., znak: MAZ-OD-I-I.6131.1029.2021, nr 704/1029/2021 wydanej z up. Prezydenta Miasta Lublin przez Miejskiego Architekta Zieleni w Lublinie,

na podstawie art. 158 § 1 i § 2 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2, w zw. z art. 7, art. 77, art. 79 i art. 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.) i art. 83 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1098 z późn. zm.)

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji z dnia 29 października 2021 r., znak: MAZ-OD-I.6131.1029.2021, nr 704/1029/2021 wydanej z up. Prezydenta Miasta Lublin przez Miejskiego Architekta Zieleni w Lublinie

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 29 października 2021 r., znak: MAZ-OD-I-I.6131.1029.2021, nr 704/1029/2021 organ I instancji zezwolił HELVETIA CITY Sp. z o. o. na usunięcie 3 drzew (jesion wyniosły o obw. pni: 108 cm + 119 cm, klony pospolite – 2 szt., o obw. pni: 182 cm, 301 cm) rosnących na działce nr 28/35 położonej przy ul. Jutrzenki w Lublinie w terminie do 28.02.2022 roku, pod warunkiem uzyskania pozwolenia na budowę, obciążył wnioskodawcę opłatą za usunięcie drzew w wysokości: 19 680,00 zł, odroczył termin uiszczenia opłaty do dnia 30.04.2025 roku, nałożył obowiązek wykonania nasadzeń rekompensacyjnych w terminie do 30.04.2022 roku drzew ozdobnych liściastych w ilości 53 sztuk (sadzunki I klasy gatunku: klon francuski – 48 szt., wiązowiec – 5 szt.) oraz krzewów ozdobnych liściastych w ilości 2400 sztuk (irga pozioma), zgodnie z przedłożonym projektem nasadzeń zastępczych, z obowiązkiem pisemnego powiadomienia organu w terminie do 30.05.2023 roku. Ponadto organ umorzył postępowanie

dotyczące usunięcia drzewa śliwa wiśniowa o obw. pni: 29 cm + 30 cm + 40 cm + 39 cm, rosnącego na działce nr 28/37, położonej w pasie drogowym ul. Jutrzenki w Lublinie.

W swoim orzeczeniu organ I instancji wskazał, iż zezwolenie zostało wydane po przeprowadzeniu oględzin przedmiotowych drzew, w wyniku których ustalono, że przedmiotowa roślinność koliduje z projektowanymi sieciami i przyłączami w ramach budowy nowej infrastruktury sieciowo – drogowej w ulicy oznaczonej w m.p.z.p. jako 2KDD oraz przebudowy ciągu pieszego oznaczonego jako 3KX. Wysokość opłaty za usunięcie drzew została określona przy zastosowaniu stawek opłat wynikających z obowiązujących przepisów, a ze względu na funkcje przyrodnicze jakie pełnią w ekosystemie przedmiotowe drzewa, w celu zrekompensowania uszczerbku w środowisku lokalnym wydanie zezwolenia uzależniono od wykonania nasadzeń zastępczych w ilości 53 sztuk drzew ozdobnych liściastych oraz 2400 sztuk krzewów ozdobnych liściastych. Zgodnie z art. 84 ust. 3 u.o.p. organ odroczył termin uiszczenia opłaty za ich usunięcie na okres 3 lat od dnia upływu terminu wskazanego w zezwoleniu do wykonania nasadzeń zastępczych.

W dniu 17 stycznia 2022 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie wpłynął wniosek Towarzystwa dla Natury i Człowieka w Lublinie, w którym organizacja społeczna wniosła o stwierdzenie nieważności w/w decyzji organu I instancji. W opinii wnioskodawcy decyzja została wydana z naruszeniem prawa z uwagi na jej oczywistą sprzeczność z obowiązującym na przedmiotowym terenie aktem prawa miejscowego.

W dniu 1 lutego 2022 r. Kolegium postanowiło wszcząć postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności tejże decyzji, o czym powiadomiono strony.

Rozpatrując sprawę Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie ustaliło i zważyło, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, iż przesłankę stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej na podstawie przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. może stanowić nie jakiegokolwiek naruszenie prawa przez organ orzekający w sprawie, lecz wyłącznie naruszenie rażące. W judykaturze oraz w doktrynie utrwalilo się stanowisko, iż rażące naruszenie prawa to naruszenie oczywiste, wyraźne, bezsporne (J. Jendrośka, B. Adamiak, Zagadnienia rażącego naruszenia prawa w postępowaniu administracyjnym, Państwo i Prawo, 1986 nr 1, s. 69 i n.). Cechą rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. jest to, że treść decyzji pozostaje w oczywistej sprzeczności z określoną normą prawną przez proste ich zestawienie ze sobą w ten sposób, iż powstają skutki niemożliwe do zaaprobowania w praworządym państwie. Rażące naruszenie to takie, które koliduje z zasadą praworządnego działania organów administracji

publicznej w demokratycznym państwie prawnym urzeczywistniającej zasady sprawiedliwości społecznej (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 lutego 2022 r., sygn. akt II OSK 513/21, CBOSA). Oznacza to, iż rażące naruszenie prawa występuje w sytuacji, gdy orzeczenie wydane przez organ w sposób ewidentny odbiega od obowiązującej normy prawnej, przy czym wykładnia tej normy nie budzi wątpliwości (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lipca 2001 r., III SA 1110/00). W sposób rażący może zostać naruszony wyłącznie przepis, który może być stosowany w bezpośrednim rozumieniu, to znaczy taki, który nie wymaga stosowania wykładni prawa. Podstawą stwierdzenia nieważności decyzji może być rażące naruszenie każdego przepisu prawa, w tym również procesowego (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 17 marca 2011 r., sygn. akt II SA/Gl 878/10). Zwrócić uwagę należy, iż przepis art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nie zawęża rażącego naruszenia prawa, o jakim mowa w tym przepisie, do uregulowań materialnoprawnych i nie wyklucza wobec tego przypisania decyzji wady nieważności w przypadku ujawnienia rażącego naruszenia przepisów proceduralnych, jeśli to naruszenie pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 września 2010 r., sygn. akt I OSK 1514/09, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 2008 r., sygn. akt. IV SA/Wa 591/08). Należy przy tym zauważyć, iż pogwałcenie ogólnych zasad postępowania (art. 7, 77 § 1 k.p.a.) ma charakter rażącego naruszenia prawa wtedy, gdy jest to oczywiste i niewątpliwe, kiedy nie budzi wątpliwości, że nie zastosowano ich w ogóle w trakcie prowadzonego postępowania (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 marca 2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 2608/07). Wprawdzie sytuacja, w której stwierdzenie nieważności decyzji z powodu rażącego naruszenia przez organ administracji przepisów o charakterze proceduralnym, w tym także art. 7 k.p.a. i art. 77 § 1 k.p.a. ma charakter wyjątkowy, jednakże może z całą pewnością wystąpić z uwagi na brak przeprowadzenia przez organ właściwy postępowania dowodowego, w wyniku którego materiał dowodowy dawał podstawę do wydania zaskarżonego z powodu naruszenia w/w przepisów rozstrzygnięcia i jego sprzeczności ze stanem faktycznym (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2011 r., sygn. akt I OSK 1974/10).

Podkreślić należy, że celem postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności nie jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, lecz przeprowadzenie weryfikacji ostatecznej decyzji z jednego punktu widzenia, a mianowicie czy decyzja jest dotknięta jedną z wad kwalifikowanych wskazanych w art. 156 § 1 pkt 1-7 kpa. Dlatego też obowiązkiem organu orzekającego w kwestii stwierdzenia nieważności decyzji jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa jest przeprowadzenie analizy przepisów, stanowiących podstawę wydania zakwestionowanej decyzji pod kątem ich

naruszenia, przy czym rozpoznając sprawę w omawianym trybie, organ orzekający może brać pod uwagę stan faktyczny i prawny obowiązujący w dacie wydania decyzji objętej wnioskiem.

Przepis art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. ma charakter blankietowy, przewidując skutek nieważności dla decyzji dotkniętej rażącym naruszeniem prawa. Przepis ten samodzielnie nie wywołuje skutku nieważności i aby skutek ten mógł zastać stwierdzony konieczne jest wskazanie jaki przepis prawa został naruszony w sposób rażący (kwalifikowany). W niniejszej sprawie korelacja przepisów prawa procesowego następuje z przepisami prawa materialnego – ustawy o ochronie przyrody oraz aktu prawa miejscowego.

Przede wszystkim należy wskazać, że przepis art. 2 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody (dalej jako u.o.p.) definiuje pojęcie ochrony przyrody, która w rozumieniu ustawy, polega na zachowaniu, zrównoważonym użytkowaniu oraz odnawianiu zasobów, tworów i składników przyrody m.in. takich jak zieleni w miastach i wsiach, zapewnienie ciągłości istnienia gatunków roślin, zwierząt i grzybów, wraz z ich siedliskami, przez ich utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu ochrony. W świetle art. 4 ust. 1 u.o.p. obowiązkiem organów administracji publicznej, osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych oraz osób fizycznych jest dbałość o przyrodę będącą dziedzictwem i bogactwem narodowym.

Zgodnie z przepisem art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie przyrody usunięcie drzew lub krzewów z terenu nieruchomości może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia wydanego przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta na wniosek posiadacza nieruchomości - za zgodą właściciela tej nieruchomości. Jeżeli posiadacz nieruchomości nie był właścicielem - do wniosku zobowiązany był dołączyć zgodę jej właściciela.

Podnieść należy, iż nie budzi żadnej wątpliwości, że decyzja w sprawie usunięcia drzew zależy od uznania organu, którego obowiązkiem jest szeroko rozumiana dbałość o przyrodę, jednakże nie można przyjąć, że jest to uznanie bezgraniczne. Organ zobowiązany jest do poszukiwania rozwiązań korzystnych zarówno dla interesu publicznego jak i dla inwestora co oznacza, że wniosek określonego podmiotu o zezwolenie na usunięcie drzewa z nieruchomości winien być wszechstronnie rozważony i to zarówno w kontekście interesu wnioskodawcy, jak i interesu publicznego, przy czym przepisy ustawy o ochronie przyrody ani żadne inne przepisy nie dają wprost podstaw do przyjęcia prymatu interesu publicznego nad interesem właściciela nieruchomości i odwrotnie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 10 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Ol 885/09). Wydając więc zezwolenie, o którym mowa w art. 83 ust. 1 ustawy organ powinien rozważyć, czy istnieje możliwość zachowania obiektów przyrodniczych, ich przesadzenie w inne miejsce, czy też istnieje możliwość zastąpienia ich innymi drzewami. Jednakże w każdym przypadku ustalenia w tym zakresie powinny być poparte rzetelnie

zgrupowanym materiałem dowodowym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 2 września 2008 r., sygn. akt II SA/Łd 464/08, CBOSA).

Istotne jest, że uznanie administracyjne nie oznacza dowolności rozstrzygnięcia organu administracji, który jest zobowiązany do zrealizowania zasad postępowania administracyjnego, w tym w szczególności zasady przekonywania – art. 11 k.p.a., zasady prawdy materialnej – art. 7 k.p.a. Dopiero po wykonaniu tych dyrektyw postępowania można uznać, iż decyzja o charakterze uznaniowym czyni zadość wytycznym z przepisu art. 107 § 3 k.p.a. W myśl tego przepisu dokonana ocena powinna być wyczerpująco przedstawiona w uzasadnieniu decyzji, wskazywać na fakty i dowody, które organ ją wydający uznał za wiarygodne oraz te, którym tej wiarygodności odmówił. Decyzja taka powinna również wskazywać na przesłanki jakimi organ kierował się udzielając lub też odmawiając udzielenia zezwolenia oraz z jakich powodów ewentualnie nałożył na wnioskodawcę dodatkowe obowiązki związane z realizacją wydanej decyzji. Nie ulega przy tym także wątpliwości, iż sentencja (rozstrzygnięcie) decyzji powinna być sformułowana w taki sposób, ażeby możliwe było następnie wykonanie decyzji i by nie budziła jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych. Ma to szczególne znaczenie w decyzjach, których wykonanie może przebiegać z zastosowaniem środków egzekucji administracyjnej (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt III SA/Gd 500/14, CBOSA).

Należy podzielić pogląd, iż przewidziane w art. 83 ust. 1 ustawy zezwolenie na usunięcie drzew jest wyjątkiem od reguły zachowania drzew jako podlegającego ochronie prawnej elementu przyrody. Tym samym uzyskanie decyzji w tym przedmiocie winno poprzedzać wszechstronne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy, a następnie wyjaśnienie stanowiska organu poprzez sporządzenie stosownego uzasadnienia, ze szczególnym uwzględnieniem wyważenia dwóch interesów przeciwstawnych sobie - interesu wnioskodawcy oraz publicznego wynikającego z prawnego obowiązku ochrony elementów przyrody (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV SA/Wa 450/14, CBOSA). Wszakże zgodnie z przepisem art. 7 k.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności i podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Z kolei przepis art. 77 § 1 k.p.a. stanowi, iż organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy.

Wydanie zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów następuje w sytuacji, gdy organ uzna, iż cel ustawy o ochronie przyrody jakim jest ochrona istniejącej roślinności nie sprzeciwia się takiemu zezwoleniu, dokona rozważenia interesu społecznego oraz interesu właściciela nieruchomości składającego wniosek, uznając prymat interesu tego ostatniego (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z 10 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Ol

885/09; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 lutego 2000 r., sygn. akt IV SA 2421/97, CBOSA). Ponadto zauważyć należy, iż ważenie przez organ interesu publicznego oraz interesu indywidualnego nie oznacza, iż oba te interesy są wobec siebie konkurencyjne. Mają one jednakową wagę, a od organu należy wskazanie, któremu z nich należy przyznać prymat.

Należy także wskazać, że prowadząc postępowanie administracyjne organ zobowiązany jest uwzględnić całokształt przepisów dotyczących danego stanu faktycznego, zarówno wynikających z aktów rangi ustawowej, jak i aktów prawa miejscowego.

Przedmiotowa nieruchomość – działka o nr ewid. 28/35, położona przy ul. Jutrzenki w Lublinie, na której rosną drzewa przeznaczone do usunięcia, znajduje się obszarze, na którym obowiązują unormowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wprowadzonego uchwałą Nr 1112/XLIV/2018 Rady Miasta Lublin z dnia 24 maja 2018 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Lublin - część II w rejonie ulic Jutrzenki i Różanej (Dz. Urz. Woj. Lubelskiego z 2018 r., poz. 3119). Przedmiotowa nieruchomość położona jest w terenie oznaczonym symbolem 1MW. Przepis §6 ust. 3 pkt 4 m.p.z.p. w zakresie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu przewiduje na terenach 1MW, 2MW, 4MW nakaz ochrony istniejących drzew o szczególnych walorach przyrodniczych (lokalizacja oznaczona na rysunku planu - drzewa oznaczone 3 - wierzba, 4, 5 - lipy, 7, 8 - klony, 9 - jesion, 10 - wierzba) oraz dopuszcza wykonanie niezbędnych zabiegów pielęgnacyjnych poprawiających stan drzewostanu, zaś w przypadku konieczności wycinki ze względów sanitarnych bądź bezpieczeństwa - nakaz odtworzenia drzewostanu. Nie ulega wątpliwości, że usunięcie drzew z nieruchomości znajdujących się we wskazanych terenach może nastąpić tylko i wyłącznie ze względów sanitarnych lub względów bezpieczeństwa z jednoczesnym obowiązkiem odtworzenia usuwanego drzewostanu. Względy sanitarne należy zdefiniować jako związane z utrzymaniem higieny i zdrowia, dotyczące służby zdrowia i opieki nad chorymi. Z kolei określenie względy bezpieczeństwa należy odnosić do stanu, w którym jednostka, grupa społeczna, organizacja, państwo odczuwa zagrożenie swego istnienia lub podstawowych interesów; sytuacja w której występują formalne, instytucjonalne i praktyczne gwarancje ochrony. Należy także podnieść, że postanowienia m.p.z.p. wiążą organy i inne podmioty, do momentu, kiedy nie nastąpi ich zmiana, co wynika wprost z art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepisy te odnoszą zatem skutek erga omnes, mając charakter bezwzględnie obowiązujący. Konsekwencją tego jest obowiązek ich uwzględnienia łącznie z aktami wyższego rzędu. Przepisy m.p.z.p., będącego aktem prawa miejscowego, w połączeniu z całokształtem norm obowiązujących w systemie prawa stanowią kompleksową podstawę prawną działania organu administracji publicznej.

Biorąc pod uwagę powyższe unormowania i ich korelacje ze stanem faktycznym, który był podstawą oceny i analizy organu I instancji należy uznać, że przeprowadzone przez ten organ postępowanie oraz wydana w jego wyniku decyzja administracyjna rażąco je naruszają.

Po pierwsze, w decyzji wskazano, że przesłanką wydania zezwolenia była kolizja przedmiotowych drzew z projektowanymi sieciami i przyłączami w ramach budowy nowej infrastruktury sieciowo – drogowej w ulicy oznaczonej w MPZP jako 2KDD oraz przebudowy ciągu pieszego oznaczonego jako 3KX. Przesłanka taka w świetle przepisów obowiązującego aktu prawa miejscowego nie mogła jednak stanowić podstawy do odstąpienia od nakazu zachowania istniejących elementów przyrody, statuowanego wyraźnie przez ten akt. Skoro unormowania m.p.z.p. enumeratywnie wskazują wyjątki od zasady zachowania istniejących elementów przyrody w obszarze, na którym znajduje się działka o nr ewid. 28/35, to jedynie wystąpienie okoliczności, które można zakwalifikować jako mieszczące się w zakresie tych wyjątków, mogły stanowić o możliwości (a nie obowiązku) wydania zezwolenia i to po szczególnie rzetelnej ocenie pozostałych aspektów sprawy. Zauważyć należy, że w przypadku tak zdefiniowanych wyjątków ich wykładnia rozszerzająca nie była dopuszczalna. Okoliczności przewidziane w akcie prawa miejscowego, jak wynika z treści decyzji i materiału dowodowego, w ogóle w sprawie nie wystąpiły. Wszakże organ powiązał możliwości wydania zezwolenia nie z przesłankami odnoszącymi się do względów sanitarnych czy też względów bezpieczeństwa, a przyczyną ta ustanowił konieczność realizacji inwestycji budowlanej. Taka przesłanka nie jest wymieniona w wyjątkach, z którymi akt prawa miejscowego wiąże możliwość (a nie obowiązek) wydania zezwolenia.

Po drugie, stanowisko organu przedstawione w decyzji nie spełnia kryteriów uzasadnienia decyzji administracyjnej, które wynikają w szczególności z dyspozycji przepisu art. 11 w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. Motywy wydania rozstrzygnięcia, które powinny określać szczegółowo jakie względy zadecydowały o odstąpieniu od zakazu wynikającego z postanowień aktu prawa miejscowego, nie zostały w decyzji w ogóle przedstawione. Uzasadnienie sprowadza się do jednego zdania, jest lakoniczne i nieczyniące zadość obowiązującym przepisom odnoszącym się do konstrukcji i treści decyzji administracyjnej. Nie można zatem stwierdzić, że organ zrealizował w przeprowadzonym postępowaniu chociażby zasadę prawdy materialnej. W opinii Kolegium wydana, decyzja narusza w stopniu rażącym przepisy postępowania administracyjnego tj. art. 7, art. 77 i art. 80 k.p.a. poprzez brak faktycznego rozważenia okoliczności sprawy i przeprowadzenia właściwego wartościowania przesłanek, które muszą być spełnione dla udzielenia zezwolenia na usunięcie drzewa, a które wynikają z przepisów u.o.p. oraz m.p.z.p. Nie można oprzeć się wrażeniu, że organ I instancji udzielił przedmiotowego zezwolenia bez oceny stanu faktycznego, przekraczając tym samym zasady uznania administracyjnego, a wydane rozstrzygnięcia ma cechy dowolności. Stanowisko organu nie zostało właściwie umotywowane. Istotne jest przy tym, że

gdyby taka właściwa ocena miała miejsce, to w świetle postanowień m.p.z.p., zezwolenie nie powinno być w ogóle wydane.

Po trzecie, należy zauważyć, że z przepisów u.o.p. wynika możliwość elastycznej oceny przesłanek zachowania istniejących elementów przyrody w danym obszarze. Wskazuje na to chociażby z przepis art. 86 ust. 1 pkt 4 u.o.p., zgodnie z którym nie nalicza się opłat za usunięcie drzew lub krzewów, które zagrażają bezpieczeństwu ludzi lub mienia w istniejących obiektach budowlanych lub funkcjonowaniu urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego. Jednak zagrożenie o jakim mowa w przywołanym unormowaniu ma mieć charakter realny a nie potencjalny, zatem odnosić się może tylko i wyłącznie do rzeczywistych, istniejących elementów infrastruktury. Zagrożenie to nie może odnosić się do elementów czy też okoliczności, których istnienie dopiero zaplanowano, których obecność w analizowanym obszarze jest dopiero zdarzeniem przyszłym i niepewnym. Jak wynika z akt sprawy nawet możliwość wykonania zezwolenia była uzależniona od uzyskania pozwolenia na budowę. W związku z tym potencjalne zagrożenie nie mogło być okolicznością, która nawet pośrednio mogła stanowić przesłankę uznania zasadności interesu wnioskodawcy, zamiast interesu publicznego. Z materiału dowodowego nie wynika, że jakiegokolwiek realne zagrożenie wystąpiło w momencie oceny dopuszczalności wydania zezwolenia.

Po czwarte, zgodzić się należy z wnioskodawcą postępowania nadzwyczajnego, że obowiązujące przepisy nakazują takie projektowanie i realizację zamierzeń budowlanych, aby nie generowały one oczywistego konfliktu z istniejącymi elementami przyrody. Błędym założeniem jest dopuszczenie prymatu projektu, który zakłada likwidację elementów przyrody tylko z tego powodu, że takie jest zamierzenie inwestora oraz, że koszty realizacji projektu byłyby większe, gdyby został on zrealizowany w miejscu, który nie wiązałby się z radykalnym działaniem w postaci usunięcia istniejącej roślinności. Dotyczy to w szczególności projektu sieci i przyłączy linii energetycznych, wodnych, kanalizacyjnych itp. W przypadku przedmiotowej decyzji organ zlekceważył nakaz zachowania istniejących elementów przyrody, a przy tym przyznał prymat bliżej nieokreślonej argumentacji beneficjenta zezwolenia, nie uzasadniając tego stanowiska w żaden sposób. Z jedyne go środka dowodowego, którym były oględziny, taka argumentacja także nie wynika. W przypadku postępowania w przedmiocie wydania zezwolenia na usunięcie drzew i krzewów z terenu nieruchomości, podstawowym środkiem dowodowym, poprzedzającym ewentualne wywołanie przez organ np. opinii biegłego dendrologa są oględziny. W toku oględzin następuje podstawowa ocena argumentów wskazywanych przez wnioskodawcę jako przyczyny wydania zezwolenia. Zgodnie z przepisem art. 67 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej sporządza zwięzły protokół z każdej czynności postępowania, w tym także z przeprowadzonych oględzin. Sporządzony protokół, stosownie do dyspozycji przepisu art. 68 § 2 k.p.a. odczytuje się

wszystkim osobom obecnym, biorącym udział w czynności urzędowej, które powinny następnie protokół podpisać. Tymczasem sporządzony przez organ protokół jest lakoniczny, w zasadzie nie przedstawia żadnej wartości dowodowej, bowiem nie ustala i nie dokumentuje istotnych dla sprawy okoliczności. Stanowi jedynie zapis stanowiska wnioskodawcy, co świadczy o braku istotnych dla sprawy ustaleń, które odnoszą się do przedmiotu postępowania – drzew, które zostały objęte wnioskiem o ich usunięcie. Zauważyć przy tym należy, że obowiązujący akt prawa miejscowego wprost nakazuje zachowanie wartościowej roślinności, a organ w sprzeczności z tym postanowieniem, pomimo tego, że drzewa miały wartość przyrodniczą – co wynika z treści stanowiska organu zamieszczonego w uzasadnieniu, zezwolił na jej usunięcie.

W opinii Kolegium podzielić należy stanowisko organizacji społecznej, że dokonując oceny stanu faktycznego i rozstrzygając sprawę, organ I instancji naruszył rażąco przepisy prawa procesowego i prawa materialnego w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., albowiem treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią obowiązujących przepisów prawa, co implikuje stwierdzenie, że wydana przez organ I instancji decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządne państwa. Wskazać należy, że z ugruntowanego orzecznictwa wynika, że jako rażące naruszenie prawa należy uznać oczywiste niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie zasad ogólnych postępowania administracyjnego określonych w art. 6-11 k.p.a., jak również przepisów szczególnych przepisów administracyjnego prawa materialnego. O tym, czy naruszenie prawa jest naruszeniem rażącym decyduje ocena skutków społeczno – gospodarczych, jakie dane naruszenie za sobą pociągnęło. Za rażące uznać należy przy tym takie naruszenie prawa, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności, a takim jest wydanie zezwolenia na eliminację wartościowych elementów przyrody w sytuacji, gdy nie zachodziły przesłanki do jego wydania (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 czerwca 1983 r., sygn. akt I SA 355/83).

W tym stanie rzeczy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie orzekło jak w osnowie.

Od niniejszej decyzji nie służy odwołanie. Strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tut. Kolegium w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Strona, której przysługuje prawo do ponownego rozpatrzenia sprawy może wnieść skargę do sądu administracyjnego bez skorzystania z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Stronie służy skarga na niezgodność decyzji z prawem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszego postanowienia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie. Od skargi w niniejszej sprawie pobiera się wpis, który wynosi 200 zł.

Strona ma możliwości ubiegania się na swój wniosek o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek o przyznanie pomocy należy składać bezpośrednio do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie.

Skład Orzekający:

1. ....
2. ....
3. ....

Otrzymują:

- ① Towarzystwo dla Natury i Człowieka w Lublinie
2. HELVETIA CITY Sp. o.o., Al. racławickie 8/30, 20-037 Lublin
3. Prezydent Miasta Lublin, Wydział Zieleni i Gospodarki Komunalnej
4. a/a

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie z siedzibą przy ul. Tomasza Zana 38 C, VI piętro 20-601 Lublin informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych – RODO (Dz.U. UE. L. z 2016 r., Nr 119, str. 1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem: www.bip.sko.lublin.pl w zakładce RODO.